

นักเดินทางผู้ยิ่งใหญ่

ตั้งแต่เกิดมาลูกปลาน้อยไม่เคยมีความฝันอื่นใดเลย นอกจากฝันที่จะเป็นนักเดินทางผู้ยิ่งใหญ่

อาณาจักรสีครามคือแหล่งกำเนิดของลูกปลาน้อย กินอาณาบริเวณกว้างใหญ่ไพศาล มากมีสิ่งสารพัด มีสิ่งละอันพันละน้อยน่าตื่นตา แต่ไกลออกไปจากอาณาจักรแห่งนี้ยังมีแคว้นแดนน้ำกว้างใหญ่กว่า มีสิ่งสาหร่ายแปลกๆ มีสิ่งละอันพันละหมื่นต้นดก มีความหลากหลายที่ไม่มีใครสามารถถ่ายทอดบอกเล่าได้ นอกจากจะได้ไปรู้ไปเห็นด้วยตนเอง

ใครที่เคยเดินทาง ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า เกิดมาชาติหนึ่งควรจะได้เดินทาง

ลูกปลาน้อยได้ยืมคำพูดทำนองนี้มานาน เขาจินตนาการต่อไปว่า สำหรับผู้อื่นอาจจะแค่เดินทาง แต่สำหรับเขาจะต้องเป็นการเดินทางที่ยิ่งใหญ่

จะไปให้สุดขอบโลก ยังกี่ลึกล้ำซึ่งแม้แสงอาทิตย์ก็มีอาจสาบส่องถึง หรือบุกบันรอนแรมทะเลน้ำแข็ง หรือลุยดงพงปะการัง ค้นพบสัตว์ร้ายซึ่งเล่าลือกันว่าสูญพันธุ์ไปแล้ว หรือ...เพื่อพบเจอใครคนนั้น เจ้าหญิงในฝันของเขา

ลูกปลาน้อยฝันถึงเธอหลายครั้งในเวลาไล่เลี่ยกัน เขาไม่เคยรู้จัก

เธอ แต่ภาพในนิมิตฉายคล้ายมายาคคล้ายจับต้องได้ เธอรอคอยเขาอยู่ใน
ที่ใดที่หนึ่ง รอคอยการปลดปล่อย และรอเคียงที่จะไปด้วยกันข้างหน้า

เขายังคิด ก็ยิ่งมุ่งมั่น

ยิ่งมุ่งมั่น ก็ยิ่งรู้ว่าสืบใกล้การเดินทางเข้าไปทุกขณะ

ลูกปลาน้อยเป็นชายหนุ่มรูปร่างเพรียวสมส่วน เกล็ดเล็กๆ สีเงินของ
เขายามโดนแสงแดดทะลุสายน้ำลงมาจะพรางประกายสวยงาม นอกจาก
รูปร่างอันเป็นคุณสมบัติภายนอก สำคัญกว่านั้นคือ เขามีความรอบคอบ
ซึ่งเป็นอุปนิสัยจำเป็นสำหรับนักเดินทาง เขาจึงครุ่นคิดอย่างถี่ถ้วนว่า
สมควรพกพาสัมภาระใดไปบ้าง บนเส้นทางอันยาวไกลเที่ยวนี้

อาหาร เสื้อผ้า ยารักษาโรค สมุดบันทึก เงินทอง กล้องถ่ายรูป
เหมือนล้วนจำเป็นทั้งสิ้น แต่ลูกปลาน้อยก็จัดสรรน้ำหนักข้าวของได้ลงตัว
ทีเดียว เขาพร้อมจะเดินทางอยู่แล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะคิन्नัน อันเป็นคิन्नสุดท้าย
ก่อนถึงวันเดินทาง

เขาเข้านอน แต่นอนไม่หลับ กลับคิดตั้งคำถามแปลกๆ ให้ตัวเอง
ตอบ

“กลัวไหม ว่าอาจจะไม่ได้กลับมา?”

เท่าที่รู้ โลกภายนอก มีได้มากมีเฉพาะสิ่งสวยงาม แต่ยังมีมากมาย
สิ่งร้ายกาจ

มีความดี มีความเลว มีผู้ใจดี และมีใจร้าย

คำถามนั้นทำให้เขากังวลเล็กน้อย แต่พอรุ่งเช้า ความกังวลก็
ปลาดไป

กึ่งตัวหนึ่งที่เพิ่งติดตัวผ่านไปนั่นเอง คือคำตอบ

“นี่คือความรอบคอบ” ลูกปลาน้อยพิมพ์ำขณะมองเงาในกระจก

กึ่งเป็นสัตว์ที่มีผิวหนังอ่อนนุ่ม แต่เหตุที่กึ่งว่ายน้ำไปไหนมาไหน
อย่างมั่นใจเพราะมันมีเลื้อเกาะอะอ่อนสวมทับไว้ชั้นหนึ่ง

ทันทีที่สรุปได้ดังนั้น ลูกปลาน้อยก็วิ่งเต้นจนสามารถหาเปลือกกึ่ง

ขนาดสมส่วนกับตัวมาจนได้ เขาลองสวมแล้วสองกระจกดู น้ำหนักของ
เสื้อเกราะแทบจะไม่ใช่ภาระเพิ่มแต่อย่างไรเลย นอกจากจะไม่ลดทอน
ความปราดเปรียวแล้วยังเสริมความสง่าให้อีกด้วย สำคัญกว่านั้นคือการ
ให้ความมั่นใจ

แต่ก็นั่นแหละ การมัวตระเวนหาเสื้อเกราะก็ทำให้เขาต้องเสียเวลา
ไปเล็กน้อย ลูกปลาน้อยจึงเลื่อนกำหนดการเดินทางออกไปเป็นวันรุ่งขึ้น

ก็พร้อมจะเดินทางอยู่แล้วเชียว ถ้าไม่เพราะคืนนั้น เขานอนไม่หลับ
กลับคิดตั้งคำถามให้ตัวเองตอบ

"กลัวใหม่ว่าจะไม่ได้กลับมา?"

คราวนี้เสียเวลาไปราวหนึ่งสัปดาห์กว่าปุตว์หนึ่งจะรุ่งงำมผ่านมา
บอกไปคำเฉลย

เขาได้บทสรุปที่ผ่านมาไตร่ตรองเป็นอย่างดีว่า เปลือกกุ้งอาจ
ไม่ประกันความปลอดภัยในทุกกรณี ผิดกับเกราะเหล็กแข็งแกร่งอย่างที่ปु
สวมใส่

ลูกปลาเพียงหาซื้อกระดองปูมาจนได้ แม้จะหนักอึ้งตอหนักขึ้นสวม
แต่ไม่เป็นปัญหา

แต่ก็นั่นแหละ เวลาที่เลยล่วงไปอีกเล็กน้อยกว่าทุกอย่างจะเข้าที่
เขาจึงต้องกำหนดวันเดินทางใหม่ และก็พร้อมจะไปอยู่แน่ๆ แล้วเชียว
ถ้าไม่เพราะคืนนั้น...การนอนไม่หลับกับคำถามเดิมๆ

เดือนต่อมา...

ใครที่เคยรู้จักในนามลูกปลาน้อยเริ่มจำเขาไม่ได้ เพราะเมื่อมองมา
อารมณ์ตัวนอกสุดที่เห็นคือเกราะอันแกร่งประหนึ่งซีเมนต์ของฝายหอย
ต้องตะโกนเรียกกันนานทีเดียว คนข้างในจึงจะโผล่หน้า

ได้สวมอย่างนี้ ลูกปลาน้อยรู้สึกอบอุ่นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน
จริงอยู่ว่า น้ำหนักแบกบนหลังและไหล่เพิ่มขึ้น แต่จะทำได้ในเมื่อคิดถึง

ประโยชน์ด้านความปลอดภัย ใช้คำว่า 'ประโยชน์' น่าจะไม่ถูกต้องนัก
นี่คือสิ่ง 'จำเป็น' เลยทีเดียว เขาได้ความคิดนี้จากการที่เห็นหอยทะเลตัว
หนึ่งคืบคลานช้าๆ ผ่านหน้าเขาไป

กำหนดเส้นทางถูกต้องใหม่ เขาหวังว่าต่อไปนี้จะไม่มีคำถามเดิมๆ
มากวนใจอีกแล้ว

ปีต่อมา...

ไม่มีใครในอาณาจักรสี่ครามแปลกใจเลย ว่าทำไมเขาจึงยังอยู่ที่นั่น
อย่างว่าแต่ทุกวันนี้ไม่มีใครอีกแล้วที่เรียกเขาว่าลูกปลาน้อย แม้แต่ตัวเขา
เองก็ยังลืมไปแล้วว่า ครั้งหนึ่งเคยพลาดเปรี้ยว

ลูกปลาน้อยในเกราะอ่อน เกราะอ่อนในเกราะเหล็ก เกราะเหล็กใน
เกราะปูน เกราะปูนในเกราะหิน อุปกรณ์เสริมความปลอดภัยล่าสุดของเขา
คือกระดองเต่าดึกดำบรรพ์ เขาได้ความคิดอันสุดยอดปลอดภัยนี้ตอนเห็น
เต่าตัวหนึ่งซึ่งยืนนิ่งราวอนุสาวรีย์

หลังจากใช้ความพยายามยากเย็น ยัดเยียดตัวเองลงในกระดอง
ซึ่งหนาและหนักที่ไม่เคยขยับเขยื้อนนับแต่ปีแรกเริ่มสร้างโลก ลูกปลาน้อย
บอกตัวเองอย่างอหังการ์ว่า...เออล่ะขณะนี้ทุกอย่างพร้อมแล้ว เขาไม่
ต้องการความพร้อมยิ่งกว่านี้อีกแล้ว กับคำถามที่เคยครุ่นกังวล ถึงวันนี้
กลายเป็นไร้สาระ

ขอเพียงวันพรุ่งนี้เท่านั้น เจ้าหญิง

เธอยังคงรอคอยใช่ไหม...

พรุ่งนี้ ฉันจะออกเดินทาง

อย่าลืมนะ ฉันคือนักเดินทางผู้ยิ่งใหญ่!!

หลายปีต่อมา...

